

ซีรีไทด์ แอคคิวเฮเลอร์

Salmeterol/Fluticasone propionate

ส่วนประกอบตัวยาสําคัญ

อุปกรณ์พลาสติก ซึ่งภายในบรรจุ 28 หรือ 60 บลิสเตอร์ เรียงบนแถบอลูมิเนียม
มี 3 ขนาดความแรงคือ ในแต่ละบลิสเตอร์บรรจุตัวยา

ซัลเมทาโรลในรูปของซัลเมทาโรล ซินาฟอเอท 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพืออเนท 100 ไมโครกรัม หรือ

ซัลเมทาโรลในรูปของ ซัลเมทาโรล ซินาฟอเอท 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพืออเนท 250 ไมโครกรัม หรือ

ซัลเมทาโรลในรูปของ ซัลเมทาโรล ซินาฟอเอท 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพืออเนท 500 ไมโครกรัม

รูปแบบทางเภสัชกรรม

ยาพ่นสูดชนิดผง

ข้อมูลทางคลินิก

ข้อบ่งใช้

โรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร)

ใช้ ซีรีไทด์ อย่างสม่ำเสมอเพื่อควบคุมอาการที่เกิดจากโรคหืด(โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร) ซึ่งอาจรวมถึง

- ผู้ป่วยที่สามารถควบคุมอาการได้แล้วด้วยยากลุ่ม long-acting beta-agonist และสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูด
- ผู้ป่วยที่ได้รับยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูด แต่ยังคงมีอาการอยู่
- ผู้ป่วยที่ได้รับยาขยายหลอดลมอย่างสม่ำเสมอ แต่จำเป็นต้องใช้ยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดร่วมด้วย

โรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD)

ใช้ ซีรีไทด์ อย่างสม่ำเสมอเพื่อควบคุมอาการที่เกิดจากโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) รวมทั้งโรคหลอดลมอักเสบชนิดเรื้อรังและโรคถุงลมโป่งพอง ซีรีไทด์ ช่วยลดอัตราการเสียชีวิตของผู้ป่วยจากทุกสาเหตุ (all-cause mortality)

ขนาดยาและวิธีใช้

ซีรีไทด์ แอคคิวเฮเลอร์ ใช้โดยวิธีพ่นสูดเท่านั้น

เพื่อให้ได้ผลเต็มที่ในการรักษา ผู้ป่วยควรใช้ยา ซีรีไทด์ แอคคิวเฮลเลอร์ ตามคำแนะนำของแพทย์อย่างสม่ำเสมอ ถึงแม้จะไม่มีอาการ

ผู้ป่วยควรได้รับการประเมินโดยแพทย์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้แน่ใจว่าได้รับยา ซีรีไทด์ ในขนาดที่เหมาะสม การปรับขนาดยา ควรทำตามคำแนะนำของแพทย์เท่านั้น

โรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร)

ควรปรับลดขนาดยาจนถึงขนาดต่ำสุดที่ยังคงให้ผลควบคุมอาการไว้ได้

ในกรณีที่ใช้ ซีรีไทด์ วันละ 2 ครั้ง และสามารถควบคุมอาการได้แล้ว แพทย์อาจพิจารณาปรับลดขนาดยามาเหลือเพียงวันละ 1 ครั้ง ซึ่งเป็นขนาดต่ำสุดที่ยังคงให้ผลในการควบคุมอาการได้

ผู้ป่วยควรได้รับยา ซีรีไทด์ ที่มีตัวยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเทในขนาดที่เหมาะสมกับความรุนแรงของโรค

ผู้ป่วยที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตออยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียวแต่ยังไม่สามารถควบคุมอาการได้ดีพอ การเปลี่ยนมาใช้ยา ซีรีไทด์ โดยให้ในขนาดของคอร์ติโคสเตออยด์ที่เท่ากันอาจมีผลในการควบคุมอาการหอบหืดได้ดีขึ้น

ส่วนในผู้ป่วยที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตออยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียวและสามารถควบคุมอาการได้แล้ว การเปลี่ยนมาใช้ยา ซีรีไทด์ แทนนั้นอาจช่วยลดขนาดการใช้คอร์ติโคสเตออยด์ลง โดยยังสามารถควบคุมอาการของโรคได้

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดู เกสซ์พอลศาสตร์

ขนาดยาที่แนะนำให้ใช้

ผู้ใหญ่และเด็กอายุมากกว่า 12 ปีขึ้นไป

สูดยา 1 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพิอานเท 100 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา
หรือ สูดยา 1 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพิอานเท 250 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา
หรือ สูดยา 1 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพิอานเท 500 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา

เด็กอายุมากกว่า 4 ปีขึ้นไป

สูดยา 1 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 50 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพิอานเท 100 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา
ยังไม่มีข้อมูลเพียงพอสำหรับการใช้ ซีรีไทด์ ในเด็กอายุต่ำกว่า 4 ปี

โรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD)

สำหรับผู้ใหญ่ขนาดยาที่แนะนำให้ใช้คือ ขนาด 50/250 ไมโครกรัม ถึง 50/500 ไมโครกรัม ของซัลเมทาร์อล/ฟลูติคาโซน โพรพิอานเท สูด 1 ครั้ง วันละ 2 เวลา เมื่อใช้ ซีรีไทด์ ในขนาดยา 50/500 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา พบว่าสามารถลดอัตราการเสียชีวิตของผู้ป่วยจากทุกสาเหตุได้ (โปรดดู การศึกษาทางคลินิก)

กลุ่มผู้ป่วยพิเศษ

ไม่จำเป็นต้องปรับขนาดยาในผู้ป่วยสูงอายุ หรือในผู้ป่วยที่มีความบกพร่องของตับหรือไต

ข้อห้ามใช้

ห้ามใช้ ซีรีไทด์ ในผู้ป่วยที่มีประวัติแพ้ส่วนประกอบของยานี้ (โปรดดู ส่วนประกอบของตัวยาไม่สำคัญ)

ห้ามใช้ ซีรีไทด์ ในผู้ป่วยที่แพ้โปรตีนจากนมอย่างรุนแรง

คำเตือนและข้อควรระวัง

ห้ามใช้ ซีรีไทด์ แอคคิวเฮลเลอร์ เพื่อบรรเทาอาการหอบหืดแบบเฉียบพลัน แต่ควรใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์เร็วและสั้น (เช่น ซัลบิวตามอล) และแนะนำให้ผู้ป่วยพักยานี้ไว้ตลอดเวลา เพื่อบรรเทาอาการที่อาจเกิดขึ้น

การเพิ่มการใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์สั้นเพื่อควบคุมอาการหอบหืดเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวในการควบคุมอาการหอบหืด ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์

ความล้มเหลวในการควบคุมอาการหอบหืดที่เกิดขึ้นทันทีและรุนแรงอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ผู้ป่วยควรรีบปรึกษาแพทย์ และควรพิจารณาเพิ่มขนาดยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ให้สูงขึ้น

เช่นเดียวกัน ผู้ป่วยที่ได้รับยา ซีรีไทด์ อยู่แต่ยังคงควบคุมอาการที่เกิดจากโรคหืดได้ไม่ดีพอ ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์

ไม่ควรหยุดใช้ ซีรีไทด์ อย่างทันทีในผู้ป่วยหอบหืดเพราะอาจทำให้อาการของโรครุนแรงขึ้นได้ แต่ควรปรับลดขนาดยาลงภายใต้การดูแลของแพทย์ สำหรับผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) การหยุดใช้ยาอาจทำให้อาการทรุดลงได้ ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์

จากการศึกษาในผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) ที่ได้รับ ซีรีไทด์ มีรายงานว่าพบโรคปอดบวมเพิ่มขึ้น (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์) แพทย์ควรเฝ้าระวังความเป็นไปได้ของการเกิดโรคปอดบวมในผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง เนื่องจากอาการทางคลินิกของโรคปอดบวมมักคล้ายกับอาการกำเริบของโรค COPD

เช่นเดียวกับยาพ่นสูดที่มีคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดอื่นๆ ควรใช้ ซีรีไทด์ ด้วยความระมัดระวังในผู้ป่วยวัณโรคปอด

ควรใช้ ซีรีไทด์ ด้วยความระมัดระวังในผู้ป่วยโรคไทรอยด์เป็นพิษ

ผลต่อระบบหัวใจและหลอดเลือด เช่น การเพิ่มขึ้นของความดันโลหิตซิสโตลิก (systolic blood pressure) และอัตราการเต้นของหัวใจ อาจพบได้จากการใช้ยากลุ่ม sympathomimetic โดยเฉพาะเมื่อใช้ยาในขนาดสูงกว่าขนาดรักษา ด้วยเหตุนี้จึงควรระมัดระวังการใช้ ซีรีไทด์ ในผู้ป่วยที่มีประวัติเคยเป็นโรคหัวใจและหลอดเลือด

ระดับโปแตสเซียมในซีรัมอาจลดลงชั่วคราวจากการใช้ยากลุ่ม sympathomimetic ในขนาดสูงกว่าขนาดรักษา ดังนั้นจึงควรใช้ยา ซีรีไทด์ ด้วยความระมัดระวังในผู้ป่วยที่มีแนวโน้มต่อการเกิดภาวะโปแตสเซียมในซีรัมต่ำ

อาจพบผลข้างเคียงทาง systemic ได้เมื่อใช้ยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดโดยเฉพาะเมื่อใช้ยานี้ในขนาดสูงติดต่อกันเป็นเวลานาน แต่ผลข้างเคียงเหล่านี้พบน้อยมากเมื่อเทียบกับที่เกิดจากยาสเตอรอยด์ชนิดรับประทาน

(โปรดดู การได้รับยาเกินขนาด) ผลข้างเคียงทาง systemic ที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ Cushing's syndrome, Cushingoid features การกตการทำงานของต่อมหมวกไต การเจริญเติบโตช้าในเด็กและวัยรุ่น ความหนาแน่นของกระดูกลดลง ต้อกระจก ต้อหิน และ central serous chorioretinopathy

ดังนั้นสำหรับผู้ป่วยโรคหืดจึงจำเป็นต้องปรับลดขนาดของยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดให้อยู่ในระดับต่ำสุดที่สามารถควบคุมอาการได้

ควรระลึกไว้เสมอว่าอาจเกิดการตอบสนองของต่อมหมวกไตบกพร่อง (impairment adrenal response) ได้ทั้งในภาวะฉุกเฉิน และไม่ฉุกเฉินซึ่งเป็นไปได้ที่จะเกิดภาวะ stress จึงควรพิจารณาให้การรักษาด้วยคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่เหมาะสม (โปรดดู การได้รับยาเกินขนาด)

แนะนำให้ทำการตรวจวัดระดับความสูงของเด็กที่ได้รับยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเป็นเวลานานอย่างสม่ำเสมอ ผู้ป่วยที่เคยได้รับยาสเตอรอยด์ชนิดรับประทานมาก่อนแล้วเปลี่ยนมารักษาด้วยยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนทชนิดพ่นสูด จะยังคงมีความเสี่ยงต่อการเกิดการตอบสนองของต่อมหมวกไตบกพร่อง ดังนั้นจึงควรได้รับการดูแลเป็นพิเศษและควรทำการตรวจวัดการทำงานของต่อมหมวกไตชั้นนอกอย่างสม่ำเสมอ

หลังจากเริ่มใช้ฟลูติคาโซน โปรพิอเนทชนิดพ่นสูดแล้ว ให้ค่อยๆ ลดขนาดของยาสเตอรอยด์ชนิดรับประทานลง และแนะนำให้ผู้ป่วยพบแพทย์เตือนว่าผู้ป่วยอาจจำเป็นต้องได้รับการรักษาเพิ่มเติมเมื่ออยู่ในภาวะ stress มีรายงานการเพิ่มระดับน้ำตาลในเลือด แต่พบได้น้อยมาก (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์) จึงควรระมัดระวังการใช้ยาในผู้ป่วยที่มีประวัติเป็นโรคเบาหวาน

ภายหลังจากยาออกสู่ตลาดแล้วมีรายงานของปฏิกิริยาระหว่างกันที่มีนัยสำคัญทางคลินิกในผู้ป่วยที่ได้รับฟลูติคาโซน โปรพิอเนทร่วมกับ ritonavir ส่งผลให้เกิดอาการทาง systemic ที่เป็นผลจากคอร์ติโคสเตอรอยด์รวมถึง Cushing's syndrome และกตการทำงานของต่อมหมวกไต ดังนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้ฟลูติคาโซน โปรพิอเนทร่วมกับ ritonavir เว้นแต่ได้พิจารณาแล้วว่าประโยชน์ที่ผู้ป่วยจะได้รับมากกว่าความเสี่ยงต่อผลข้างเคียงที่เกิดจากคอร์ติโคสเตอรอยด์ (โปรดดู ปฏิกิริยาระหว่างกันของยา)

จากการศึกษาปฏิกิริยาระหว่างกันของยา พบว่าการใช้ร่วมกับ systemic ketoconazole ทำให้ระดับยาซีรีเวนท์ เพิ่มสูงขึ้นซึ่งอาจทำให้เกิด prolongation ของ QTc interval ได้ จึงควรระมัดระวังเมื่อต้องให้ยากุ่มที่ออกฤทธิ์ยับยั้งการทำงานของเอนไซม์ CYP3A4 ที่ออกฤทธิ์แรง (เช่น ketoconazole) ร่วมกับ ซีรีเวนท์ (โปรดดู ปฏิกิริยาระหว่างกันของยา และเภสัชจลนศาสตร์)

เช่นเดียวกับการรักษาด้วยยาพ่นสูดชนิดอื่น หลังจากผู้ป่วยได้รับยาอาจเกิดการหดเกร็งของหลอดลม (paradoxical bronchospasm) และเกิดเสียงหวีด (wheezing) เพิ่มขึ้นทันที ถ้ามีอาการดังกล่าวเกิดขึ้นควรรีบให้การรักษาด้วยขยายหลอดลมชนิดพ่นสูดที่ออกฤทธิ์เร็วและสั้น ควรหยุดใช้ยาซัลเมทาร์อล/ฟลูติคาโซน โปรพิอเนท แอควิวเฮเลอร์ หรือ อีโวเฮเลอร์ ทันทีและประเมินอาการของผู้ป่วย ถ้าจำเป็นควรให้การรักษาด้วยวิธีอื่นแทน (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์)

ผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากการใช้ยา beta2-agonist ที่พบเช่น อาการสั่น (tremor) รู้สึกใจสั่น (subjective palpitations) และปวดศีรษะ อาจเกิดขึ้นได้ชั่วคราว และค่อยๆ ลดลงเมื่อใช้ยาอย่างสม่ำเสมอ (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์)

ปฏิกิริยาระหว่างกันของยา

ควรหลีกเลี่ยงการใช้ beta-blockers ทั้ง non-selective และ selective ยกเว้นในกรณีที่มีเหตุจำเป็น และต้องใช้ภายใต้การดูแลของแพทย์เท่านั้น

ในภาวะปกติระดับความเข้มข้นของฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทในพลาสมาจะต่ำมากภายหลังจากการพ่นยา เนื่องจากผ่านกระบวนการ first pass metabolism และมีการขจัดยาออกอย่างมากมายโดย cytochrome P450 3A4 ในกระเพาะอาหาร ลำไส้และตับ ดังนั้นจึงไม่น่าจะเป็นไปได้ที่จะเกิดปฏิกิริยาระหว่างกันของฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทกับยาอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางคลินิก

จากการศึกษาปฏิกิริยาระหว่างกันของยาในอาสาสมัครสุขภาพดี พบว่า ritonavir (ซึ่งเป็นสารยับยั้ง cytochrome P450 3A4 ที่ออกฤทธิ์แรง) สามารถทำให้ระดับของฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากเป็นผลให้ระดับความเข้มข้นของ cortisol ในซีรัมลดลงอย่างชัดเจน ภายหลังจากยาออกสู่ตลาดแล้วมีรายงานของปฏิกิริยาระหว่างกันของยาที่มีความสำคัญทางคลินิกในผู้ป่วยที่ได้รับยาพ่นจมูกหรือยาพ่นสูด ฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทร่วมกับ ritonavir ส่งผลให้เกิดอาการทาง systemic จากคอร์ติโคสเตอรอยด์ รวมถึง Cushing's syndrome และกีดการทำงานของต่อมหมวกไต ดังนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้ฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทร่วมกับ ritonavir เว้นแต่ได้พิจารณาแล้วว่าประโยชน์ที่ผู้ป่วยจะได้รับมากกว่าความเสี่ยงต่อผลข้างเคียงที่เกิดจากคอร์ติโคสเตอรอยด์

จากการศึกษายังพบว่าสารยับยั้ง cytochrome P450 3A4 ตัวอื่น เช่น erythromycin มีผลเพียงเล็กน้อย และ ketoconazole มีผลน้อยต่อการทำให้ระดับฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทในร่างกายเพิ่มสูงขึ้นโดยไม่ทำให้ระดับความเข้มข้นของ cortisol ในซีรัมลดลงอย่างสังเกตเห็นได้ อย่างไรก็ตามควรระมัดระวังอยู่เสมอเมื่อต้องให้ยาร่วมกับสารยับยั้ง cytochrome P450 3A4 ที่ออกฤทธิ์แรง (เช่น ketoconazole) เนื่องจากอาจมีผลทำให้ระดับฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนทในร่างกายเพิ่มสูงขึ้นได้

การให้ ketoconazole ร่วมกับ ซีรีเวนท์ ส่งผลให้ระดับซัลเมทาร์อลในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (C_{max} เป็น 1.4 เท่า และ AUC เป็น 15 เท่า) ซึ่งอาจทำให้เกิด prolongation ของ QTc interval ได้ (โปรดดู คำเตือนและข้อควรระวัง และเภสัชจลนศาสตร์)

การใช้ยาในสตรีมีครรภ์และสตรีระยะให้นมบุตร

ยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผลต่อการเจริญพันธุ์ในมนุษย์ การศึกษาในสัตว์ทดลองแสดงให้เห็นว่าฟลูทิกาโซน โปรฟิอเนท หรือซัลเมทาร์อล ซินาฟอเอทไม่มีผลต่อการเจริญพันธุ์ทั้งในเพศผู้หรือเพศเมีย

ยังมีข้อมูลจำกัดในสตรีมีครรภ์ การใช้ยาในสตรีมีครรภ์ควรพิจารณาเฉพาะในรายที่คาดว่าประโยชน์ที่มารดาจะได้รับนั้นมีมากกว่าอันตรายที่อาจเกิดกับทารกในครรภ์หรือบุตร

ผลจากการศึกษาทางระบาดวิทยาแบบย้อนหลัง ไม่พบความเสี่ยงของการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (major congenital malformations, MCMs) เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับยาฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทท เมื่อเทียบกับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดอื่น ๆ ในช่วงไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์ (โปรดดู เกสซัพลศาสตร์)

จากการศึกษาถึงพิษของยาต่อระบบสืบพันธุ์ในสัตว์ทดลอง พบว่าการได้รับยา potent beta2-adrenoreceptor agonist และ glucocorticosteroid ทั้งในรูปยาเดี่ยวหรือให้พร้อมกันทั้ง 2 ชนิดเข้าสู่ร่างกายในปริมาณสูงเกินกว่าที่แนะนำให้ใช้อาจก่อให้เกิดผลต่อตัวอ่อนที่อยู่ในท้องของสัตว์ทดลองได้

จากประสบการณ์การใช้ยากลุ่มนี้ทางคลินิกอย่างกว้างขวาง ไม่พบว่ามีผลข้างเคียงใดๆ เมื่อให้ยาในขนาดที่ใช้รักษา

เมื่อให้ยาโดยการพ่นสูดในขนาดที่ใช้รักษา ความเข้มข้นของซัลเมทาโรล และฟลูทิกาโซน โพรพิอานเททในพลาสมาจะต่ำมาก ดังนั้นความเข้มข้นของตัวยาในน้ำนมมารดาก็จะต่ำเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการศึกษาในสัตว์ทดลองในระยะให้นมที่ตรวจพบตัวยาในน้ำนมสัตว์ได้ในระดับต่ำด้วย แต่ยังไม่มีความเกี่ยวข้องกับการส่งผ่านของยาในพลาสมาไปยังน้ำนมมารดา

การใช้ยาในสตรีระยะให้นมบุตร ควรพิจารณาเฉพาะในรายที่คาดว่าประโยชน์ที่มารดาจะได้รับนั้นมีมากกว่าอันตรายที่อาจเกิดกับทารก

ผลต่อความสามารถในการขับขี้และการใช้เครื่องจักร

ยังไม่มีการศึกษาแบบเฉพาะเจาะจงถึงผลของยา ซีรีไทด์ ต่อความสามารถในการขับขี้และการใช้เครื่องจักร แต่จากข้อมูลทางด้านเภสัชวิทยาของตัวยาทั้งสอง ไม่พบข้อมูลใดๆ ที่บ่งชี้ถึงผลนี้

อาการไม่พึงประสงค์

อาการไม่พึงประสงค์ทั้งหมดที่เกิดจากยาแต่ละตัวทั้งซัลเมทาโรล ซินาฟลอเอท และฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทท มีดังต่อไปนี้ ไม่พบอาการไม่พึงประสงค์อื่นเพิ่มขึ้นจากการใช้ยาสูตรรวมนี้เมื่อเทียบกับอาการไม่พึงประสงค์ที่เกิดจากยาแต่ละตัว อาการไม่พึงประสงค์ต่อไปนี้จัดกลุ่มตามระบบอวัยวะและความถี่ของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์โดยจัดระดับความถี่ของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์ได้ดังนี้

พบบ่อยมาก มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/10$ พบบ่อย มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/100$ ถึง $< 1/10$

พบบ่อยน้อย มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/1,000$ ถึง $< 1/100$ พบน้อย มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/10,000$ ถึง

$< 1/1,000$ พบน้อยมาก มีความถี่ของการเกิด $< 1/10,000$

ความถี่ของอาการไม่พึงประสงค์ส่วนใหญ่มาจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทางคลินิกสำหรับโรคหืด 23 การศึกษาและโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง 7 การศึกษา สำหรับอาการไม่พึงประสงค์เหล่านี้จัดความถี่จาก spontaneous data

ข้อมูลจากการศึกษาทางคลินิก

การติดเชื้อและการติดเชื้อจากปรสิต

พบบ่อย การติดเชื้อรา Candida ในช่องปากและคอ ปอดบวม (ในผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง)

พบน้อย การติดเชื้อรา Candida ในหลอดอาหาร

ความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน

การเกิดปฏิกิริยาภูมิไวเกิน

พบไม่บ่อย การเกิดปฏิกิริยาภูมิไวเกินทางผิวหนัง หายใจลำบาก

พบน้อย anaphylactic reactions

ความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ

ผลข้างเคียงทาง systemic ที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ (โปรดตุ ค่าเตือนและข้อควรระวัง)

พบไม่บ่อย ต้อกระจก

พบน้อย ต้อหิน

ความผิดปกติของเมตาบอลิซึมและโภชนาการ

พบไม่บ่อย ภาวะน้ำตาลในเลือดสูง

ความผิดปกติทางจิตใจ

พบไม่บ่อย อาการวิตกกังวล ความผิดปกติของการนอนหลับ

พบน้อย พฤติกรรมเปลี่ยนแปลง รวมทั้ง hyperactivity และหงุดหงิดง่าย (ซึ่งส่วนใหญ่พบในเด็ก)

ความผิดปกติของระบบประสาท

พบบ่อยมาก ปวดศีรษะ (โปรดตุ ค่าเตือนและข้อควรระวัง)

พบไม่บ่อย อาการสั่น (tremor) (โปรดตุ ค่าเตือนและข้อควรระวัง)

ความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับหัวใจ

พบไม่บ่อย ใจสั่น (โปรดตุ ค่าเตือนและข้อควรระวัง) หัวใจเต้นเร็ว atrial fibrillation

พบน้อย หัวใจเต้นผิดปกติรวมถึง supraventricular tachycardia และ extrasystoles

ความผิดปกติของระบบหายใจ ทรวงอก และเยื่อชั้นช่องอก

พบบ่อย อาการเสียงแหบ/ออกเสียงลำบาก

พบไม่บ่อย ระคายคอ

ความผิดปกติของผิวหนังและเนื้อเยื่อชั้นใต้ผิวหนัง

พบไม่บ่อย การเกิดรอยฟกช้ำ

ความผิดปกติของระบบเนื้อเยื่อเกี่ยวพัน กล้ามเนื้อและกระดูก

พบบ่อย การเกิดตะคริวของกล้ามเนื้อ อาการปวดข้อ

ข้อมูลภายหลังการจำหน่ายยา**ความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน**

ปฏิกิริยาภูมิไวเกิน ที่พบได้แก่

พบน้อย angioedema (ส่วนใหญ่พบที่ใบหน้า และ oropharyngeal) และหลอดลมหดเกร็ง

ความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ

ผลข้างเคียงทาง systemic ที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ (โปรดดู คำเตือนและข้อควรระวัง)

พบน้อย Cushing's syndrome, Cushingoid features การกดการทำงานของต่อมหมวกไต การเจริญเติบโตช้าในเด็กและวัยรุ่น ความหนาแน่นของกระดูกลดลง

ความผิดปกติของระบบหายใจ ทรวงอก และเยื่อหุ้มช่องอก

พบน้อย paradoxical bronchospasm (โปรดดู คำเตือนและข้อควรระวัง)

การได้รับยาเกินขนาด

ข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับยาเกินขนาดจากการใช้ ซีรีไทด์ (ซัลเมทาร์อล และ/หรือฟลูติคาโซน โปรฟิอานเท) มีดังนี้

อาการและอาการแสดงที่อาจเกิดขึ้นจากการได้รับยาซัลเมทาร์อลเกินขนาดเป็นอาการที่เป็นลักษณะของการกระตุ้น beta2-adrenergic มากเกินไปซึ่งได้แก่ อาการสั่น ปวดศีรษะ หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตซิสโตลิก (systolic blood pressure) สูงขึ้น และภาวะโปแตสเซียมในเลือดต่ำ ไม่มีการรักษาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับการได้รับยาซัลเมทาร์อล และฟลูติคาโซน โปรฟิอานเทเกินขนาด แต่หากเกิดขึ้นผู้ป่วยควรได้รับการรักษาแบบประคับประคอง และได้รับการเฝ้าสังเกตอาการอย่างเหมาะสมตามความจำเป็น

การใช้ยาฟลูติคาโซน โปรฟิอานเทชนิดพ่นสูดเกินขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษาแบบเฉียบพลัน อาจกดการทำงานของ hypothalamic-pituitary-adrenal-axis ได้ชั่วคราว แต่การทำงานของต่อมหมวกไตจะดีขึ้นเองภายใน 2-3 วัน จึงไม่จำเป็นต้องให้การรักษาแบบฉุกเฉิน

การใช้ยาเกินขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษาติดต่อกันเป็นเวลานานอาจกดการทำงานของต่อมหมวกไตได้อย่างมีนัยสำคัญ มีรายงานการเกิด acute adrenal crisis แต่พบน้อยมากซึ่งโดยส่วนใหญ่พบในเด็กที่ได้รับยาเกินกว่าขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษาติดต่อกันเป็นเวลานาน (หลายเดือนหรือหลายปี) อาการที่พบได้แก่ ระดับน้ำตาลในเลือดต่ำ (hypoglycaemia) ที่สัมพันธ์กับความรู้สึกตัว (consciousness) ลดลงและ/หรือมีอาการชัก สาเหตุที่อาจกระตุ้นให้เกิด acute adrenal crisis ได้แก่ การบาดเจ็บ การผ่าตัด การติดเชื้อ หรือการลดขนาดการใช้ยาพ่นสูดฟลูติคาโซน โปรฟิอานเทลงอย่างรวดเร็ว

ไม่แนะนำให้ใช้ ซีรีไทด์ เกินกว่าขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษา จำเป็นที่จะต้องทบทวนการรักษาอย่างสม่ำเสมอและค่อยๆ ปรับลดขนาดการใช้ยาลงจนถึงขนาดยาต่ำสุดที่ยังคงให้ผลในการควบคุมอาการไว้ได้ (โปรดดู ขนาดยาและวิธีใช้)

คุณสมบัติทางเภสัชวิทยา

เภสัชพลศาสตร์

กลุ่มผู้ป่วยโรคหืด

Salmeterol Multi-center Asthma Research Trial (SMART)

Salmeterol Multi-center Asthma Research Trial (SMART) เป็นการศึกษาขนาด 28 สัปดาห์ในประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อประเมินความปลอดภัยของ salmeterol เทียบกับยาหลอกเมื่อให้เสริมกับการรักษาปกติในผู้ใหญ่และช่วงวัยรุ่น แม้ว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของ primary endpoint ของจำนวนรวมการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องเนื่องจากโรคทางเดินหายใจและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องจากโรคทางเดินหายใจที่เป็นอันตรายถึงชีวิต จากการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องเนื่องจากโรคหืดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในผู้ป่วยที่ได้รับยา salmeterol (ผู้ป่วยเสียชีวิต 13 รายจากผู้ป่วยทั้งหมด 13,176 รายที่ได้รับยา salmeterol เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาหลอกซึ่งมีผู้ป่วยเสียชีวิต 3 รายจากผู้ป่วยทั้งหมด 13,179 ราย) การศึกษานี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบจากการใช้ยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตออยด์ร่วมด้วย

ความปลอดภัยและประสิทธิผลของ Salmeterol – FP เทียบกับ FP อย่างเดียวในโรคหืด

มีการศึกษาแบบ multi-center ขนาด 26 สัปดาห์ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความปลอดภัยและประสิทธิผลของ salmeterol-FP กับ FP อย่างเดียว เป็นการศึกษาในผู้ใหญ่และช่วงวัยรุ่น 1 การศึกษา (AUSTRI trial) และอีก 1 การศึกษาเป็นการศึกษาในเด็กอายุ 4 ถึง 11 ปี (VESTRI trial) ผู้เข้าร่วมการศึกษทั้งสองคือผู้ป่วยที่เป็นหืดในระดับปานกลางถึงรุนแรงและมีประวัติเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากอาการหืด หรือมีการกำเริบของอาการหืดในปีก่อนหน้านี้ วัตถุประสงค์หลักของแต่ละการศึกษาเพื่อประเมินว่าการเพิ่ม LABA ในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย ICS (salmeterol-FP) ไม่ดีกว่าการรักษาด้วย ICS (FP) เพียงอย่างเดียวในแง่ของความเสี่ยงของการเกิดเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาการหืดอย่างรุนแรง (การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากอาการหืด การใส่ท่อช่วยหายใจ และการเสียชีวิต) วัตถุประสงค์รองด้านประสิทธิผลของการศึกษาเหล่านี้เพื่อประเมินว่าการรักษาด้วย ICS/LABA (salmeterol-FP) มีประสิทธิผลดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียว (FP) ในแง่ของการกำเริบของโรคหืดอย่างรุนแรง (หมายถึงมีโรคหืดแยงลงจนต้องใช้ออร์ติโคสเตออยด์ชนิดกินหรือฉีดเป็นเวลาอย่างน้อย 3 วัน หรือต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล หรือเข้ารับการรักษาในแผนกฉุกเฉินเนื่องจากมีอาการหืดซึ่งจำเป็นต้องได้รับการรักษาด้วยคอร์ติโคสเตออยด์ชนิดกินหรือฉีด)

ผู้ป่วยทั้งหมด 11,679 และ 6,208 รายถูกสุ่มและได้รับการรักษาในการศึกษา AUSTRI และ VESTRI ตามลำดับ จาก primary safety endpoint พบว่าการรักษาด้วย ICS/LABA ไม่ดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียวทั้ง 2 การศึกษา

เหตุการณ์รุนแรงที่เกี่ยวข้องกับโรคหืดในการศึกษา AUSTRI และ VESTRI เป็นระยะเวลา 26 สัปดาห์

	การศึกษา AUSTRI		การศึกษา VESTRI	
	Salmeterol-FP (จำนวน 5,834 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 5,845 ราย)	Salmeterol-FP (จำนวน 3,107 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 3,101 ราย)
ผลโดยรวม (Composite endpoint) (การเข้ารับการรักษาใน โรงพยาบาลเนื่องจากอาการ หืด การใส่ท่อช่วยหายใจ และการเสียชีวิต)	34 (0.6%)	33 (0.6%)	27 (0.9%)	21 (0.7%)
Salmeterol-FP/FP Hazard ratio (95% CI)	1.029 (0.638-1.662) ^a		1.285 (0.726-2.272) ^b	
การเสียชีวิต	0	0	0	0
การเข้ารับการรักษาใน โรงพยาบาลเนื่องจากอาการ หืด	34	33	27	21
การใส่ท่อช่วยหายใจ	0	2	0	0

^a หากค่า upper 95% CI estimate ของ relative risk น้อยกว่า 2 แล้วสรุปว่าการรักษาด้วย ICS/LABA ไม่ดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียว

^b หากค่า upper 95% CI estimate ของ relative risk น้อยกว่า 2.675 แล้วสรุปว่าการรักษาด้วย ICS/LABA ไม่ดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียว

สำหรับ secondary efficacy endpoint พบการลดลงของระยะเวลาที่จะเกิดการกำเริบของโรคหืดครั้งแรกในกลุ่มที่ได้รับ salmeterol-FP เทียบกับ FP ในทั้งสองการศึกษา อย่างไรก็ตามมีเพียงผลการศึกษา AUSTRI ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

	การศึกษา AUSTRI		การศึกษา VESTRI	
	Salmeterol-FP (จำนวน 5,834 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 5,845 ราย)	Salmeterol-FP (จำนวน 3,107 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 3,101 ราย)
จำนวนของผู้ป่วยที่มีการ กำเริบของอาการหืด	480 (8%)	597 (10%)	265 (9%)	309 (10%)
Salmeterol-FP/FP Hazard ratio (95% CI)	0.787 (0.698, 0.888)		0.859 (0.729, 1.012)	

การศึกษาเป็นระยะเวลา 12 เดือน

ผลจากการศึกษาขนาดใหญ่ระยะเวลา 12 เดือน (Gaining Optimal Asthma Control, GOAL) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผล และความปลอดภัยของการใช้ยา ซีรีไทด์ กับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดอย่างเดียวในการควบคุมอาการของผู้ป่วยโรคหืดตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรักษา จำนวน 3,416 ราย ให้การรักษาโดยเพิ่มขนาดยาทุก 12 สัปดาห์ จนสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด (total control)” หรือมีการใช้ยาถึงขนาดสูงสุดแล้ว การควบคุมต้องสามารถควบคุมได้ทั้งหมดอย่างต่อเนื่องอย่างน้อย 7 ใน 8 สัปดาห์สุดท้ายของการรักษา ผลการศึกษาพบว่า

- 71% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ดี (well-controlled)” เมื่อเทียบกับ 59% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว
- 41% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด (total control)” เมื่อเทียบกับ 28% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว

จากผลการศึกษา นี้ กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียวพบว่าสามารถควบคุมอาการหอบหืดได้เร็วกว่าและด้วยขนาดยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดที่ต่ำกว่าด้วย

จากผลการศึกษา GOAL พบว่า

- กลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะมีอัตราการกำเริบของอาการต่ำกว่าถึง 29% เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว
- การที่ผู้ป่วยสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ดี” หรือ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด” เป็นการเพิ่มคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย ผลการประเมินแบบสอบถามเรื่องผลกระทบของโรคหืดต่อคุณภาพชีวิตพบว่า 61% ของผู้ป่วยประเมินว่าไม่มี หรือมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยต่อคุณภาพชีวิต เมื่อเปรียบเทียบกับ 8% ก่อนรับการรักษาด้วยยา ซีรีไทด์

“ควบคุมอาการหอบหืดได้ดี” หมายถึง

- มีอาการมากกว่าระดับ 1 เป็นเวลาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 วัน (อาการระดับ 1 หมายถึง มีอาการเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ระหว่างวัน)
- มีการใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์สั้น (SABA) เป็นเวลาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 วัน และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 4 ครั้งต่อสัปดาห์
- มีค่า predicted peak expiratory flow ในตอนเช้ามักกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80
- ไม่มีอาการที่ทำให้ตื่นในตอนกลางคืน
- ไม่มีอาการกำเริบ
- ไม่มีอาการข้างเคียงจากยาจนต้องเปลี่ยนการรักษา

“ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด” หมายถึง

- ไม่มีอาการเลย
- ไม่มีการใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์สั้น (SABA)
- มีค่า predicted peak expiratory flow ในตอนเช้ามักกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80
- ไม่มีอาการที่ทำให้ตื่นในตอนกลางคืน
- ไม่มีอาการกำเริบ
- ไม่มีอาการข้างเคียงจากยาจนต้องเปลี่ยนการรักษา

ผลจากอีก 2 การศึกษาพบว่าผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะมีการทำงานของปอดดีขึ้น จำนวนวันที่ไม่มีอาการมากขึ้น (symptom free days) การใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลดลง ขนาดของคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่ใช้ลดลง 60% เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดอย่างเดียว ขณะเดียวกันก็ยังสามารถควบคุมภาวะหลอดลมอักเสบที่เป็นอยู่ได้โดยวัดจากการตรวจชิ้นเนื้อที่หลอดลม และการทำ bronchoalveolar lavage

มีการศึกษาเพิ่มเติม พบว่าการรักษาด้วยยา ซีรีไทด์ ทำให้อาการหอบหืดดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ การทำงานของปอดดีขึ้น และลดการใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลงได้เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนท หรือ ซัลเมทาร์อลชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว และกลุ่มที่ได้รับยาหลอก

จากการศึกษา GOAL พบว่าผลเหล่านี้จะยังคงอยู่อย่างน้อย 12 เดือนในกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์

กลุ่มผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD)

กลุ่มผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) ที่มีอาการโดยไม่จำกัดว่าต้องมีปฏิกริยาตอบสนอง (reversibility) ต่อยากกลุ่ม beta2-agonist ชนิดออกฤทธิ์สั้นได้ร้อยละ 10

จากการศึกษาทางคลินิกแบบ placebo-controlled นานกว่า 6 เดือน พบว่าการใช้ยา ซีรีไทด์ ในขนาด 50/250 และ 50/500 ไมโครกรัมอย่างสม่ำเสมอ ช่วยทำให้การทำงานของปอดดีขึ้นอย่างรวดเร็วและมีนัยสำคัญ ช่วยลดอาการเหนื่อย และลดการใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลงได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังช่วยให้ภาวะสุขภาพของผู้ป่วยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญด้วย

กลุ่มผู้ป่วยโรคหอบหืดเรื้อรัง (COPD) ที่มีอาการและมีปฏิริยาตอบสนอง (reversibility) ต่อยาในกลุ่ม beta2-agonist แบบออกฤทธิ์สั้น น้อยกว่าร้อยละ 10

จากการศึกษาทางคลินิกแบบ placebo-controlled ที่นาน 6 และ 12 เดือน พบว่าการใช้ยา ซีรีไทด์ ในขนาด 50/500 ไมโครกรัมอย่างสม่ำเสมอ ช่วยทำให้การทำงานของปอดดีขึ้นอย่างรวดเร็วและมีนัยสำคัญ ช่วยลดอาการเหนื่อย และลดการใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลงได้อย่างมีนัยสำคัญ จากการศึกษานาน 12 เดือน พบว่าความเสี่ยงในการเกิดอาการกำเริบของโรคหอบหืดเรื้อรัง และความจำเป็นที่ต้องใช้ยาคอร์ติโคสเตอโรยด์ชนิดรับประทานลดลงอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังช่วยให้ภาวะสุขภาพของผู้ป่วยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญด้วย

การใช้ยา ซีรีไทด์ ในขนาด 50/500 ไมโครกรัมมีประสิทธิภาพในการช่วยให้การทำงานของปอดดีขึ้น ภาวะสุขภาพดีขึ้น และช่วยลดความเสี่ยงต่อการเกิดอาการกำเริบของโรคหอบหืดเรื้อรังทั้งในผู้ป่วยที่ยังคงสูบบุหรี่อยู่และผู้ที่เลิกสูบบุหรี่แล้ว

การศึกษา TORCH (TOWards a Revolution in COPD Health)

TORCH เป็นการศึกษาระยะเวลา 3 ปี เพื่อประเมินประสิทธิผลของการรักษาด้วย ซีรีไทด์ แอคคิวเฮลเลอร์ ขนาด 50/500 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา ซัลเมทาร์อล แอคคิวเฮลเลอร์ 50 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา ฟลูติคาโซน โปรฟิอานเท แอคคิวเฮลเลอร์ 500 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา หรือยาหลอกต่ออัตราการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในผู้ป่วยโรคหอบหืดเรื้อรัง ผู้ป่วยโรคหอบหืดเรื้อรังที่มีอาการปานกลางถึงรุนแรงโดยมีค่า baseline (pre-bronchodilator) FEV₁ < 60% ของ predicted normal ได้รับยาแบบ double-blind โดยวิธีการสุ่ม ในระหว่างการศึกษานุญาตให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาโรคหอบหืดเรื้อรังด้วยยาเดิมของผู้ป่วย ยกเว้นยาฟอสเฟตคอร์ติโคสเตอโรยด์ชนิดอื่น ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์นาน และ long-term systemic corticosteroid มีการประเมินอัตราการรอดชีวิตในระยะ 3 ปี ในผู้ป่วยทุกรายโดยไม่คำนึงว่าผู้ป่วยได้ออกจากการวิจัยและหยุดยาที่ทำกรวิจัยแล้ว primary endpoint คือการลดลงของอัตราการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะเวลา 3 ปี ในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับยาหลอก

	ยาหลอก จำนวน 1,524 ราย	ซัลเมทาร์อล 50 จำนวน 1,521 ราย	ฟลูติคาโซน โปรฟิอานเท 500 จำนวน 1,534 ราย	ซีรีไทด์ 50/500 จำนวน 1,533 ราย
การเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะเวลา 3 ปี				
จำนวนผู้ป่วยเสียชีวิต	231	205	246	193

(%)	(15.2%)	(13.5%)	(16.0%)	(12.6%)
Hazard Ratio vs ยา หลอก (CIs)	N/A	0.879 (0.73, 1.06)	1.060 (0.89, 1.27)	0.825 (0.68, 1.00)
p value		0.180	0.525	0.052 ¹
Hazard Ratio ซีรีไทด์ 50/500 vs components (CIs)	N/A	0.932 (0.77, 1.13)	0.774 (0.64, 0.93)	N/A
p value		0.481	0.007	

¹ มีการปรับค่า p value สำหรับ 2 interim analyses เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิผลหลักโดยเปรียบเทียบจาก log-rank analysis และจัดกลุ่มโดยสถานะการสูบบุหรี่

ซีรีไทด์ ช่วยลดความเสี่ยงของการเสียชีวิตในระยะเวลาใดๆ ในระยะ 3 ปีเท่ากับ 17.5% เปรียบเทียบกับยาหลอก (Hazard Ratio 0.825 (95% CI: 0.68, 1.00, p=0.052; ค่าทั้งหมดได้ถูกปรับสำหรับ interim analyses)) ความเสี่ยงของการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะ 3 ปีลดลง 12% สำหรับซัลเมทาร์อลเปรียบเทียบกับยาหลอก (p=0.180) และเพิ่มขึ้นเท่ากับ 6% สำหรับฟลูติคาโซน โพรพิอานเทเปรียบเทียบกับยาหลอก (p=0.525)

จากการวิเคราะห์โดยใช้ Cox's Proportional Hazards model โดยมี Hazard Ratio เท่ากับ 0.811 (95% CI: 0.670, 0.982, p=0.031) สำหรับ ซีรีไทด์ เปรียบเทียบกับยาหลอกซึ่งหมายถึงความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะเวลา 3 ปีลดลงเท่ากับ 19% โมเดลนี้ได้รับการปรับค่าสำหรับปัจจัยสำคัญ (สถานะการสูบบุหรี่ อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่ ค่า baseline FEV₁ และ Body Mass Index) ไม่พบหลักฐานที่แสดงว่าผลของการรักษาเปลี่ยนแปลงโดยปัจจัยเหล่านี้

เปอร์เซ็นต์ของผู้ป่วยที่เสียชีวิตภายใน 3 ปีเนื่องจากสาเหตุที่เกี่ยวข้องโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรังเท่ากับ 6% สำหรับยาหลอก 6.1% สำหรับซัลเมทาร์อล 6.9% สำหรับฟลูติคาโซน โพรพิอานเท และ 4.7% สำหรับซีรีไทด์ ซีรีไทด์ ลดอัตราการกำเริบของโรคขั้นปานกลางถึงรุนแรงลงเท่ากับ 25% (95% CI: 19% ถึง 31%, p<0.001) เปรียบเทียบกับยาหลอก ซีรีไทด์ ลดอัตราการกำเริบของโรคลงเท่ากับ 12% เปรียบเทียบกับซัลเมทาร์อล (95% CI: 5% ถึง 19%, p=0.002) และ 9% เปรียบเทียบกับฟลูติคาโซน โพรพิอานเท (95% CI: 1% ถึง 16%, p=0.024) ซัลเมทาร์อล และฟลูติคาโซน โพรพิอานเทลดอัตราการกำเริบของโรคลงได้อย่างมีนัยสำคัญ เปรียบเทียบกับยาหลอกเท่ากับ 15% (95% CI: 7% ถึง 22%, p<0.001) และ 18% (95% CI: 11% ถึง 24%, p<0.001) ตามลำดับ

ด้านคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยที่วัดโดยใช้แบบสอบถาม St George's Respiratory Questionnaire (SGRQ) มีการพัฒนาที่ดีขึ้นจากการรักษาด้วยตัวยาทุกตัวเปรียบเทียบกับยาหลอก ค่าเฉลี่ยของคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในระยะเวลา 3 ปีสำหรับ ซีรีไทด์ เปรียบเทียบกับยาหลอกเท่ากับ -3.1 units (95% CI: -4.1 ถึง -2.1, p<0.001) เปรียบเทียบกับซัลเมทาร์อลเท่ากับ -2.2 units (p<0.001) และเปรียบเทียบกับฟลูติคาโซน โพรพิอานเทเท่ากับ -1.2 units (p=0.017)

ในระยะเวลา 3 ปีของการศึกษา ผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย ซีรีไทด์ มีค่า FEV₁ สูงกว่าในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วยยาหลอก (ค่าเฉลี่ยความแตกต่างในระยะเวลา 3 ปีเท่ากับ 92 มิลลิลิตร 95% CI: 75 ถึง 108 มิลลิลิตร, p<0.001) ซีรีไทด์ ยังมีประสิทธิผลดีกว่าซัลเมทาโรล และฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท ในการเพิ่มค่า FEV₁ (ค่าเฉลี่ยความแตกต่างเท่ากับ 50 มิลลิลิตร p<0.001 สำหรับซัลเมทาโรล และ 44 มิลลิลิตร p<0.001 สำหรับฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท)

โอกาสที่จะพบการรายงานปอดบวมเป็นอาการไม่พึงประสงค์ในช่วง 3 ปีของการศึกษาเท่ากับ 12.3% สำหรับกลุ่มยาหลอก 13.3% สำหรับกลุ่มซัลเมทาโรล 18.3% สำหรับกลุ่มฟลูติคาโซน โพรพิอานเททและ 19.6% สำหรับกลุ่ม ซีรีไทด์ (Hazard Ratio สำหรับ ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับยาหลอก: 1.64, 95% CI: 1.33 ถึง 2.01, p<0.001) ไม่มีการเพิ่มขึ้นของอัตราการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องกับปอดบวม การเสียชีวิตในระหว่างการรักษาที่มีการวินิจฉัยแล้วว่าสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากปอดบวม พบ 7 รายในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก 9 รายในกลุ่มซัลเมทาโรล 13 รายในกลุ่มฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท และ 8 รายในกลุ่ม ซีรีไทด์ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของโอกาสที่จะเกิดกระดูกหัก (ยาหลอก 5.1% ซัลเมทาโรล 5.1% ฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท 5.4% และซีรีไทด์ 6.3% Hazard Ratio ของ ซีรีไทด์ เทียบกับยาหลอก: 1.22, 95% CI: 0.87 ถึง 1.72, p=0.248) อุบัติการณ์ของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์เกี่ยวกับความผิดปกติทางตา กระดูก และ HPA axis มีค่าต่ำและไม่พบความแตกต่างระหว่างแต่ละกลุ่มการรักษา ไม่พบหลักฐานของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์ทางหัวใจเพิ่มขึ้นในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยซัลเมทาโรล

การใช้ยารักษาหอบหืดที่มีฟลูติคาโซน โพรพิอานเททเป็นส่วนประกอบในระหว่างตั้งครรภ์

จากการศึกษาทางระบาดวิทยาแบบย้อนหลังเชิงสังเกตการณ์โดยการใช้บันทึกสุขภาพอิเล็กทรอนิกส์จากสหราชอาณาจักรเพื่อประเมินความเสี่ยงของการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (MCMs) หลังจากได้รับยาพ่นสูดฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท เพียงตัวเดียว และ ซีรีไทด์ ในไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์เปรียบเทียบกับยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่ไม่มีฟลูติคาโซน โพรพิอานเททเป็นส่วนประกอบ การเปรียบเทียบกับยาหลอกไม่ถูกรวมอยู่ในการศึกษารั้งนี้

จากกลุ่มผู้ป่วยโรคหอบหืดในสตรีตั้งครรภ์ที่ได้รับยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ในช่วงไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์จำนวน 5,362 ราย พบการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (MCMs) 131 ราย ผู้ป่วย 1,612 ราย (30%) ที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท หรือ ซีรีไทด์ พบการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (MCMs) 42 ราย ค่า adjusted odds ratio สำหรับ MCMs ในเวลา 1 ปีเท่ากับ 1.1 (95% CI: 0.5-2.3) สำหรับผู้ป่วยหญิงที่เป็นโรคหอบหืดในระดับปานกลางที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเททเทียบกับที่ได้รับยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่ไม่ใช่ฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท และเท่ากับ 1.2 (95% CI: 0.7-2.0) สำหรับผู้ป่วยหญิงที่เป็นโรคหอบหืดในระดับรุนแรง ไม่พบความแตกต่างต่อความเสี่ยงที่จะเกิด MCMs ทั้งในผู้ป่วยที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท ตัวเดียวเทียบกับ ซีรีไทด์ หลังจากได้รับยาในไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์ ค่า absolute risks ของการเกิด MCM ในทุกระดับความรุนแรงของโรคหอบหืดอยู่ในช่วง 2.0-2.9 ต่อ 100 ของสตรีตั้งครรภ์ที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเททซึ่งใกล้เคียงกับผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาในสตรีตั้งครรภ์ 15,840 รายที่ไม่เคยได้รับการรักษาโรคหอบหืดในฐานข้อมูล general practice research (เกิด MCM 2.8 เหตุการณ์ต่อ 100 การตั้งครรภ์)

กลไกการออกฤทธิ์

ซีรีไทด์ ประกอบด้วยตัวยา 2 ชนิดคือ ซัลเมทาร์อล และฟลูติคาโซน โพรพืออเนทซึ่งยาแต่ละตัวมีกลไกการออกฤทธิ์ที่แตกต่างกัน โดยซัลเมทาร์อลช่วยป้องกันอาการหอบหืด ส่วนฟลูติคาโซน โพรพืออเนทช่วยให้การทำงานของปอดดีขึ้นและช่วยป้องกันการกำเริบของโรคหืด ซีรีไทด์ ช่วยให้การบริหารยาของผู้ป่วยที่ได้รับยากลุ่ม beta-agonist ร่วมกับยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดสะดวกขึ้น กลไกการออกฤทธิ์ของยาทั้ง 2 ชนิด มีดังต่อไปนี้

ซัลเมทาร์อล

ซัลเมทาร์อลออกฤทธิ์ได้นาน 12 ชั่วโมง มีผลเฉพาะเจาะจงต่อ beta2-adrenoceptor โดยส่วนที่เป็น side chain ยาวจับกับ exo-site ของ receptor เป็นผลให้มีประสิทธิภาพในการป้องกันการหดตัวของหลอดลมที่เกิดจากสารฮีสตามีน และทำให้การขยายตัวของหลอดลมอยู่ได้นานกว่า (อย่างน้อย 12 ชั่วโมง) การใช้ beta2-agonist ชนิดออกฤทธิ์สั้นที่ชักันทั่วไปในขนาดที่แนะนำ

จากการศึกษาในหลอดทดลอง แสดงให้เห็นว่าซัลเมทาร์อลมีประสิทธิภาพสูง และออกฤทธิ์ยาวนานในการยับยั้งการหลั่งของสาร mediators เช่น histamine, leukotrienes และ prostaglandin D2 จาก mast cell จากปอดของมนุษย์

ในมนุษย์ การให้ยาซัลเมทาร์อลเพียงครั้งเดียวจะยับยั้งปฏิกิริยาตอบสนองต่อ allergen ที่ผ่านเข้ามาทางลมหายใจได้ทั้งในช่วงแรกและช่วงหลังของปฏิกิริยาภูมิแพ้ ฤทธิ์ในการยับยั้งปฏิกิริยาตอบสนองต่อ allergen ในช่วงหลังนี้คงอยู่ได้นานกว่า 30 ชั่วโมง ถึงแม้ว่าฤทธิ์ในการขยายหลอดลมจะหมดไปแล้วก็ตาม การพ่นซัลเมทาร์อลเพียงครั้งเดียวสามารถบรรเทาอาการ hyper-responsiveness ของหลอดลมได้ คุณสมบัติเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าซัลเมทาร์อลมีฤทธิ์เพิ่มเติมที่ไม่เกี่ยวกับการขยายหลอดลมอยู่ด้วย แต่ความสำคัญทางคลินิกยังไม่ชัดเจนเพียงพอ กลไกนี้แตกต่างจากฤทธิ์ต้านการอักเสบของคอร์ติโคสเตอรอยด์

ฟลูติคาโซน โพรพืออเนท

เมื่อให้ยาฟลูติคาโซน โพรพืออเนทชนิดพ่นสูดตามขนาดที่แนะนำจะให้ผลดีในการต้านการอักเสบที่เกิดขึ้นภายในปอด ช่วยลดอาการและการกำเริบของโรคหืดโดยไม่พบผลข้างเคียงใดๆ เหมือนที่พบในการให้ยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ทาง systemic

โดยทั่วไปในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วยยาฟลูติคาโซน โพรพืออเนทชนิดพ่นสูดเป็นเวลานานและแม้กระทั่งในขนาดยาสูงสุดที่แนะนำทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ปริมาณ adrenocortical hormones ที่หลั่งออกมาต่อวันยังคงอยู่ในช่วงปกติหลังจากเปลี่ยนยาจากสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดตัวอื่นมาเป็นฟลูติคาโซน โพรพืออเนทชนิดพ่นสูด พบว่าปริมาณสาร adrenal hormones ที่หลั่งต่อวันจะค่อยๆ ปรับตัวดีขึ้นทั้งในผู้ป่วยที่เคยได้รับ หรือกำลังได้รับการรักษาด้วยสเตอรอยด์ชนิดรับประทานเป็นครั้งคราว ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงการกลับคืนมาสู่ปกติของการทำงานของต่อมหมวกไต

จากการศึกษาโดยวิธี stimulation test พบว่าค่า adrenal reserve ก็ยังคงปกติในผู้ป่วยที่ได้รับยาฟลูทิกาคาโซน โพรพิอานเททชนิดพ่นสูดเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามควรตระหนักไว้เสมอว่ายังมีผลของความบกพร่องของ adrenal reserve อยู่ยาวนานพอควรจากการที่เคยได้รับยาตัวอื่นมาก่อน (โปรดดู ค่าเตือนและข้อควรระวัง)

เภสัชจลนศาสตร์

ไม่พบผลกระทบต่อเภสัชจลนศาสตร์ของยาแต่ละตัวเมื่อให้ยาซัลเมทาโรล กับฟลูทิกาคาโซน โพรพิอานเทท ร่วมกันโดยวิธีการพ่นสูดทั้งในสัตว์ทดลองหรือในมนุษย์

เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาด้านเภสัชจลนศาสตร์ของยา จึงควรพิจารณาตัวยาแต่ละตัวแยกกัน

จากการศึกษาปฏิบัติการระหว่างกันของยาแบบ crossover, placebo-controlled ในอาสาสมัครสุขภาพดีจำนวน 15 ราย โดยให้ ซีรีเวนท์ (50 ไมโครกรัม วันละ 2 ครั้งโดยการพ่นสูด) ร่วมกับสารที่มีฤทธิ์ยับยั้งเอนไซม์ CYP3A4 คือ ketoconazole (ขนาด 400 มก. วันละครั้งโดยการรับประทาน) เป็นเวลา 7 วัน พบว่ามีระดับ ยาซัลเมทาโรลในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (C_{max} เป็น 1.4 เท่าและ AUC เป็น 15 เท่า) แต่ไม่พบ การสะสมของซัลเมทาโรลเพิ่มขึ้นเมื่อให้ยาซ้ำอีก อาสาสมัคร 3 รายต้องหยุดการใช้ยา ซีรีเวนท์ ร่วมกับ ketoconazole เนื่องจากมี QTc prolongation หรือมีอาการใจสั่นร่วมกับ sinus tachycardia ส่วนอาสาสมัคร 12 รายที่เหลือที่ได้รับ ซีรีเวนท์ ร่วมกับ ketoconazole ไม่พบผลทางคลินิกที่มีนัยสำคัญต่ออัตราการเต้นของ หัวใจ ระดับโปแทสเซียมในเลือด หรือ QTc duration (โปรดดู ค่าเตือนและข้อควรระวัง และปฏิบัติการระหว่าง กันของยา)

ซัลเมทาโรล

ซัลเมทาโรลออกฤทธิ์เฉพาะที่ในปอด ดังนั้นระดับยาในพลาสมาจึงไม่สัมพันธ์กับผลการรักษา นอกจากนี้ข้อมูล ทางเภสัชจลนศาสตร์ของซัลเมทาโรลยังคงมีน้อย เพราะต้องใช้วิธีการที่ยุ่งยากในการตรวจหาระดับยาใน พลาสมาซึ่งมีระดับต่ำมาก (200 pg/ml หรือต่ำกว่า) จากการพ่นสูดตามขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษา การใช้ยาซัลเมทาโรล ซินาฟอเอทตามขนาดที่แนะนำเป็นประจำจะทำให้สามารถวัดระดับ hydroxynaphthoic acid ในเลือดได้ในระดับคงที่ประมาณ 100 ng/ml ซึ่งต่ำกว่าระดับคงที่ที่พบในการศึกษาความเป็นพิษของยา ประมาณ 1,000 เท่า และการใช้ยาเป็นประจำ (มากกว่า 12 เดือน) ในผู้ป่วยที่มีอาการอุดตันของทางเดิน หายใจไม่พบว่าทำให้เกิดความผิดปกติต่อร่างกายแต่อย่างใด

จากการศึกษาในหลอดทดลอง พบว่าซัลเมทาโรลส่วนใหญ่ถูกเมตาบอลิซึมไปเป็น alpha-hydroxysalmeterol (aliphatic oxidation) โดย cytochrome P450 3A4 (CYP3A4) จากการศึกษาดังกล่าวโดยให้ยาแบบซ้ำๆ ด้วยซัล เมทาโรลร่วมกับ erythromycin ในอาสาสมัครสุขภาพดี พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางคลินิกอย่างมีนัยสำคัญ ต่อผลทางเภสัชพลศาสตร์เมื่อให้ erythromycin ในขนาด 500 มิลลิกรัม วันละ 3 เวลา อย่างไรก็ตามจาก การศึกษาปฏิบัติการระหว่างกันของซัลเมทาโรลกับ ketoconazole พบว่าระดับยาซัลเมทาโรลในพลาสมาเพิ่ม สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (โปรดดู ค่าเตือนและข้อควรระวัง และปฏิบัติการระหว่างกันของยา)

ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท

ระดับยาในเลือด (absolute bioavailability) ของยาฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทสำหรับเครื่องพ่นสูดแต่ละชนิด ประมาณการมาจากการศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลด้านเภสัชจลนศาสตร์ของยาที่ให้โดยวิธีพ่นสูดและทางหลอดเลือดดำในอาสาสมัครผู้ใหญ่ที่มีสุขภาพดี ค่าโดยประมาณของระดับยาในเลือด (absolute bioavailability) สำหรับฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท แอควิเฮเลอร์ เท่ากับ 7.8% ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท ดิสค์เฮเลอร์ เท่ากับ 9.0% ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท อีโวเฮเลอร์ เท่ากับ 10.9% ซัลเมทาร์อล-ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท อีโวเฮเลอร์ เท่ากับ 5.3% และ ซัลเมทาร์อล-ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท แอควิเฮเลอร์ เท่ากับ 5.5% ตามลำดับ

ปริมาณยาที่เข้าสู่ร่างกายในผู้ป่วยโรคหืด หรือผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) หลังให้ยาฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทชนิดพ่นสูดจะอยู่ในระดับต่ำกว่าคนปกติ การดูดซึมยาเข้าสู่ร่างกายส่วนใหญ่เกิดขึ้นในปอดโดยช่วงแรกยาจะถูกดูดซึมอย่างรวดเร็วต่อมาจะลดลง แต่ยังคงดูดซึมติดต่อกันเป็นเวลานาน หลังการพ่นสูดยาที่ค้างอยู่ในปากอาจถูกกลืนลงไป แต่ยาเหล่านี้จะถูกดูดซึมเข้าสู่ร่างกายได้น้อยมาก เนื่องจากตัวยาละลายน้ำได้น้อย และถูกเมตาบอไลส์ก่อนเข้าสู่ร่างกาย จึงมีผลทำให้ค่า oral availability ต่ำกว่าร้อยละ 1 การเพิ่มขนาดยาพ่นสูดมีผลทำให้ปริมาณยาที่ดูดซึมเข้าสู่ร่างกายสูงขึ้นด้วยตัวยาฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทมีค่าการขจัดออกจากพลาสมาสูงถึง 1,150 มล./นาที

ค่าปริมาตรการกระจายตัวที่ภาวะคงตัว (steady-state) ประมาณ 300 ลิตร และค่า terminal half life ประมาณ 8 ชั่วโมง

ค่า plasma protein binding สูงปานกลางประมาณร้อยละ 91

ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทถูกกำจัดออกจากระบบหมุนเวียนโลหิตในร่างกายอย่างรวดเร็วส่วนใหญ่ถูกเมตาบอไลส์โดยเอนไซม์ cytochrome P450 CYP3A4 เปลี่ยนเป็น carboxylic acid metabolite ที่ไม่ออกฤทธิ์

ฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทถูกกำจัดออกทางไตน้อยมาก (น้อยกว่าร้อยละ 0.2) และถูกกำจัดออกในรูปของเมตาบอไลต์น้อยกว่าร้อยละ 5

ควรระมัดระวังการใช้ยานี้ร่วมกับยากลุ่มที่มีฤทธิ์ยับยั้งเอนไซม์ CYP3A4 เพราะอาจทำให้ระดับยาฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทในร่างกายสูงขึ้นได้

กลุ่มผู้ป่วยพิเศษ

ซีรีไทด์ แอควิเฮเลอร์

จากการวิเคราะห์ทางเภสัชจลนศาสตร์ของกลุ่มประชากรโดยการใช้ข้อมูลจากผู้ป่วยโรคหืด (จาก 9 การศึกษาของฟลูทิกาโซน โพรพิอานเท และ 5 การศึกษาของซัลเมทาร์อล) พบผลดังนี้

- ระดับฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทเพิ่มสูงขึ้นหลังจากได้รับ ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) เมื่อเทียบกับฟลูทิกาโซน โพรพิอานเทเพียงอย่างเดียว (100 ไมโครกรัม) ในเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ (ratio 1.52 [90% CI: 1.08, 2.13]) และเด็ก (ratio 1.20 [90% CI: 1.06, 1.37])

- ระดับฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนทเพิ่มสูงขึ้นในเด็กที่ได้รับ ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) เมื่อเทียบกับเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ (ratio 1.63 [90% CI: 1.35, 1.96])
- ยังไม่ทราบความสำคัญทางคลินิกของผลที่พบนี้ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาทางคลินิกเป็นเวลา 12 สัปดาห์ ไม่พบความแตกต่างของผลกระทบต่อ HPA axis เมื่อเทียบระหว่าง ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) และฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนท (100 ไมโครกรัม) ทั้งในเด็กวัยรุ่น ผู้ใหญ่และเด็ก
- เมื่อให้ ซีรีไทด์ ขนาดสูง 50/500 ไมโครกรัม พบว่าระดับของฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนทใกล้เคียงกันกับการให้ฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนทเพียงอย่างเดียวในขนาดที่เท่ากัน
- ระดับซัลเมทาร์อลจะเพิ่มสูงขึ้นในเด็กที่ได้รับ ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) เมื่อเทียบกับเด็กวัยรุ่น และผู้ใหญ่ (ratio 1.23 [90% CI: 1.10, 1.38])
- ยังไม่ทราบความสำคัญทางคลินิกของผลที่พบนี้ อย่างไรก็ตามไม่พบความแตกต่างของผลต่อหัวใจและหลอดเลือด หรือการเกิดอาการสั้นระหว่างผู้ใหญ่ เด็กวัยรุ่น และเด็กจากการศึกษาทางคลินิกเป็นเวลา 12 สัปดาห์

ข้อมูลความปลอดภัยจากการศึกษาพรีคลินิก

มีการศึกษามากมายเกี่ยวกับผลทางพิษวิทยาของยาซัลเมทาร์อล ซินาฟอเอท และฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนทในสัตว์ทดลอง ผลทางพิษวิทยาเหล่านี้จะพบเมื่อใช้ยาในขนาดสูงเกินกว่าขนาดที่แนะนำให้ใช้ในมนุษย์มาก และเป็นผลที่คาดว่าจะพบในยากลุ่ม beta2-adrenoreceptor agonist ชนิดออกฤทธิ์แรงและ glucocorticosteroid เท่านั้น ไม่พบว่าซัลเมทาร์อล ซินาฟอเอท และฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนทมีผลทางด้าน genetic toxicity

จากผลการศึกษาระยะยาว พบว่าซัลเมทาร์อล ซินาฟอเอททำให้เกิด benign tumours ของกล้ามเนื้อเรียบใน mesovarium ของหนู (rat) และในมดลูกของหนู (mice) ได้

กลุ่มสัตว์ฟันแทะ (rodents) จะไวต่อการกระตุ้นให้เกิดเนื้องอกจากผลทางเภสัชวิทยาของยา อย่างไรก็ตาม ซัลเมทาร์อลไม่ได้ถูกพิจารณาว่าเป็นสารที่ก่อให้เกิดมะเร็งในมนุษย์

การให้ยา ซัลเมทาร์อลร่วมกับฟลูทาคาโซน โปรพิอเนนทในขนาดสูงๆ มีผลต่อหัวใจและหลอดเลือดได้ในหนู (rats) พบ mild atrial myocarditis และ focal coronary arteritis พยาธิสภาพดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นชั่วคราว และจะหายไปตัวเองเมื่อใช้ยาในขนาดปกติ

ในสุนัข การให้ยา 2 ตัวนี้ร่วมกันจะทำให้อัตราการเต้นของหัวใจสูงขึ้นมากกว่าการให้ยาซัลเมทาร์อลอย่างเดียว จากการศึกษาก่อนในมนุษย์ ไม่พบอาการข้างเคียงที่รุนแรงต่อหัวใจเกิดขึ้นแต่อย่างใด

การให้ยา 2 ตัวนี้ร่วมกันไม่ได้ก่อให้เกิดผลทางพิษวิทยาอื่นๆ ในสัตว์ทดลอง

รายละเอียดทางเภสัชกรรม

ส่วนประกอบของตัวยาไม่สำคัญ

lactose (ซึ่งประกอบด้วยโปรตีนจากนม)

การเข้ากันไม่ได้กับยาอื่น

ไม่มีรายงาน

อายุของยา

วันสิ้นอายุของยาระบุอยู่บนบรรจุภัณฑ์

ข้อควรระวังพิเศษในการเก็บรักษา

ห้ามเก็บในที่อุณหภูมิสูงกว่า 30°C.

เก็บในที่แห้ง

เครื่อง แอคคิวเฮลเลอร์ บรรจุอยู่ในซองอลูมิเนียมปิดสนิท เมื่อเปิดใช้ครั้งแรกแล้วให้ทิ้งซองได้

คำแนะนำในการใช้ยา/วิธีการใช้เครื่องมือ

เครื่อง แอคคิวเฮลเลอร์ บรรจุอยู่ในซองอลูมิเนียมปิดสนิทสำหรับป้องกันความชื้น ควรเปิดซองนี้เมื่อพร้อมจะใช้ยาในครั้งแรกเท่านั้น และเมื่อเปิดใช้แล้วให้ทิ้งซองได้

เครื่องแอคคิวเฮลเลอร์จะปลดปล่อยผงยาซึ่งสามารถสูดเพื่อส่งผ่านผงยาเข้าไปสู่ปอดได้

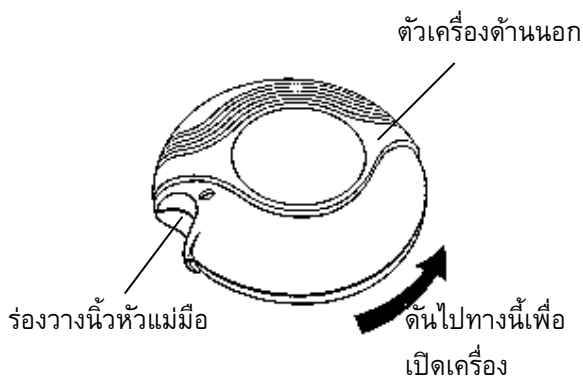
เปิดเครื่อง แอคคิวเฮลเลอร์ แล้วดันแกนเลื่อนไปให้สุด วางปากกระบอกของเครื่องมือไว้ในปากโดยใช้ริมฝีปากอมไว้รอบปากกระบอก สูดผงยาให้หมดแล้วจึงปิดเครื่อง

ตัวเลขที่แสดงอยู่บนเครื่อง แอคคิวเฮลเลอร์ หมายถึงจำนวนบลิสเตอร์บรรจุยาที่เหลืออยู่ในเครื่อง

วิธีการใช้ ซีรีไทด์ แอคคิวเฮลเลอร์

ตำแหน่ง “ปิด” (รูปที่ 1)

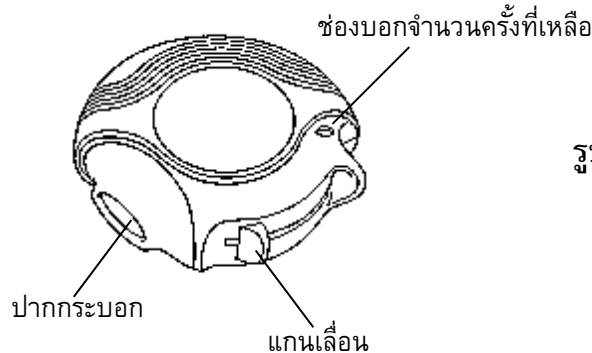
เมื่อนำเครื่อง แอคคิวเฮลเลอร์ ออกจากกล่องและเปิดซองอลูมิเนียมออกแล้ว เครื่องควรอยู่ในตำแหน่ง “ปิด”

รูปที่ 1

ตำแหน่ง “เปิด” (รูปที่ 2)

ใน 1 เครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ จะบรรจุผงยาไว้สำหรับใช้ได้ทั้งหมด 28 หรือ 60 ครั้ง โดยผงยาบรรจุแยกกันไว้ในแต่ละบลิสเตอร์ และมีช่องบอกตัวเลขเพื่อให้ทราบว่ามียาเหลืออยู่สำหรับใช้ได้กี่ครั้ง

รูปที่ 2

แต่ละบลิสเตอร์จะมีปริมาณผงยาที่แน่นอน และถูกสุخنมาอย่างดี ไม่จำเป็นต้องดูแลรักษาบลิสเตอร์ และเมื่อยาหมดจะไม่สามารถเติมผงยาเพื่อนำกลับมาใช้ซ้ำได้อีก

ที่ด้านบนของเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ จะมีช่องบอกตัวเลข เพื่อให้ทราบว่ามียาเหลืออยู่สำหรับใช้ได้กี่ครั้ง

เลข 5 ถึงเลข 0 จะเป็นสีแดงเพื่อเตือนว่า ยาใกล้จะหมดแล้ว

เครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ มีวิธีการใช้ที่ง่าย เมื่อต้องการใช้ยาให้ทำตามขั้นตอน 5 ขั้นตอนดังนี้

1. เปิด (open)
2. เลื่อน (slide)
3. สูด (inhale)
4. ปิด (close)
5. บ้วนปาก (rinse)

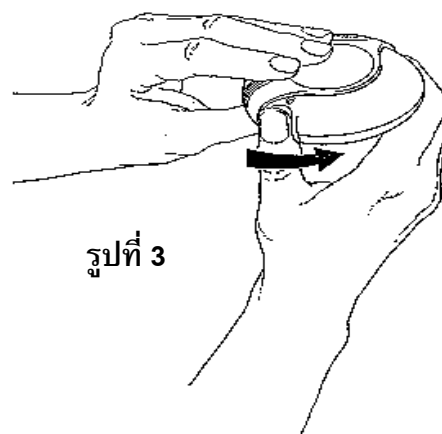
เครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ทำงานอย่างไร

เมื่อแกนเลื่อนของเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ถูกเลื่อนขึ้นไป จะทำให้รูเล็กๆ ที่ปากกระบอกของเครื่องเปิดออกและผงยาจะถูกปล่อยออกมาพร้อมที่จะให้ผู้ป่วยสูดยาได้ทันที เมื่อปิดเครื่อง แกนเลื่อนจะเลื่อนกลับสู่ตำแหน่งเดิมโดยอัตโนมัติ และพร้อมสำหรับการใช้ครั้งต่อไป ตัวเครื่องด้านนอกจะเป็นตัวปกป้องเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ เมื่อเครื่องไม่ได้อยู่ในสภาวะใช้งาน

วิธีการใช้

1. เปิด (รูปที่ 3)

เปิดเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ โดยใช้มือข้างหนึ่งจับที่ตัวเครื่องด้านนอกไว้ แล้วใช้นิ้วหัวแม่มือของอีกมือหนึ่งวางลงที่ร่อง ดันนิ้วหัวแม่มือในทิศทาง

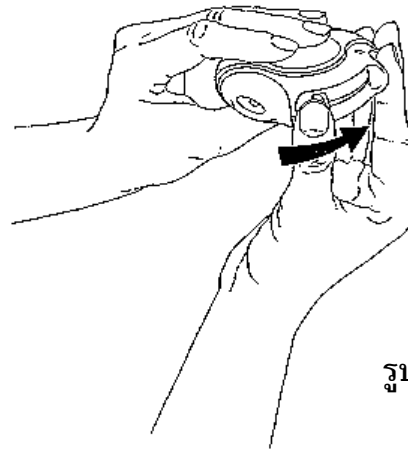

รูปที่ 3

ออกจากตัวไปจนสุด

2. เลื่อน (รูปที่ 4)

ถือเครื่องไว้โดยให้ด้านปากกระบอกหันเข้าหาผู้ป่วย ดันแกนเลื่อนออกไปจนสุด จนได้ยินเสียง “คลิก” ขณะนี้ เครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ก็พร้อมที่จะใช้งานแล้ว ในทุกๆ ครั้งที่ดันแกนเลื่อนไปด้านหลังจะมีผงยาถูก ปลดปล่อยออกมาและพร้อมให้สูดยา จำนวนครั้งที่เหลืออยู่ จะลดลงโดยดูผลที่ช่องบอกตัวเลขได้ ดังนั้นห้ามเลื่อน แกนเลื่อนเล่นทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการปลดปล่อยผง ยาโดยเปล่าประโยชน์

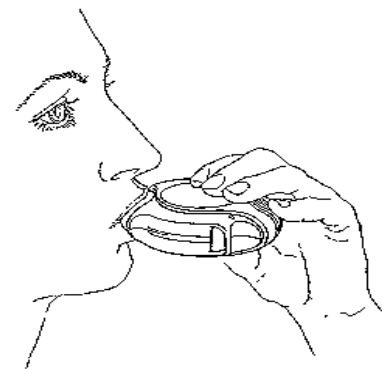

รูปที่ 4

3. สูด (รูปที่ 5)

ก่อนที่จะสูดยา แนะนำให้ผู้ป่วยอ่านขั้นตอนนี้ทั้งหมด อย่างละเอียดเสียก่อน

- ถือเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ให้ห่างจากปากไว้ก่อน แล้วหายใจออกให้สุด โปรดระลึกไว้เสมอว่าอย่าพ่นลมหายใจเข้าไปในเครื่อง
- ถือเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ โดยให้ส่วนปากกระบอก ทาบกับริมฝีปาก (ตามรูป) สูดลมหายใจเข้าทางปาก โดยผ่านทางเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ อย่างช้าๆ ให้ลึกที่สุด อย่าหายใจเข้าทางจมูก
- เอาเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ออกจากปาก
- กลั้นหายใจไว้อย่างน้อย 10 วินาที หรือให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้
- หายใจออกอย่างช้าๆ
- อาจไม่สามารถรับรู้รส หรือสัมผัสได้ว่ามีผงยาบนลิ้นแม้ว่าจะใช้ แอคคิวเฮเลอร์ ได้อย่างถูกต้อง

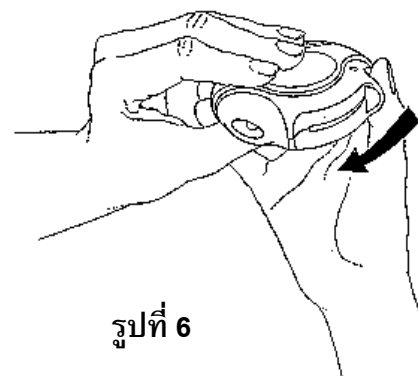

รูปที่ 5

4. ปิด (รูปที่ 6)

ปิดเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ โดยวางนิ้วหัวแม่มือ ลงบนร่อง แล้วเลื่อนกลับเข้าหาตัวจนสุด

เมื่อเครื่องถูกปิดจะมีเสียงดัง “คลิก” ตัวแกนเลื่อนจะ กลับมาที่ตำแหน่งเดิม และจะถูกตั้งเครื่องใหม่โดย อัตโนมัติเพื่อพร้อมใช้งานได้ในครั้งต่อไป

รูปที่ 6

5. บ้วนปาก

หลังจากนั้นให้บ้วนปากด้วยน้ำแล้วบ้วนน้ำทิ้ง

หากจำเป็นต้องสูดยาสองครั้งตามแพทย์สั่ง ควรปิดเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ก่อน และทำซ้ำในขั้นตอนที่ 1 ถึง 4 อีกครั้ง

ข้อควรจำ

เก็บยานี้ไว้ในที่แห้ง

ควรปิดเครื่อง แอคคิวเฮเลอร์ ทุกครั้งที่ไม่ได้ใช้

อย่าพ่นลมหายใจเข้าไปในเครื่อง

ให้ทันแกนเลื่อนเมื่อต้องการจะช้ยาในครั้งต่อไปเท่านั้น

ห้ามช้ยาเกินขนาดที่แนะนำ เก็บยาให้พ้นมือเด็ก

ชื่อผู้รับอนุญาตนำหรือส่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร

บริษัท แกล็กโซสมิทไคลน์ (ประเทศไทย) จำกัด

เลขทะเบียนตำรับยา 2C 37/55(N), 2C 38/55(N) และ 2C 39/55(N) สำหรับขนาด 50/100 ไมโครกรัม, 50/250 ไมโครกรัม และ 50/500 ไมโครกรัม ตามลำดับ

วันที่ได้รับอนุมัติทะเบียนตำรับยา 8 ตุลาคม 2555

วันที่มีการแก้ไขปรับปรุงเอกสาร 15 ธันวาคม 2563

คำเตือนตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข

1. ห้ามใช้ในผู้ที่แพ้ยานี้
2. ห้ามใช้ในผู้ที่ติดเชื้อราแบบแพร่กระจาย เว้นแต่ในกรณีจำเป็น
3. ระมัดระวังการใช้ในผู้ป่วยโรคแผลในกระเพาะอาหารหรือลำไส้ โรคเบาหวาน วัณโรค โรคติดเชื้อไวรัส

Version number: GDS 37/IPI 22

Date of issue: 15 December 2020

Trade marks are owned by or licensed to the GSK group of companies.

SERETIDE ACCUHALER IPI 22.1 TH